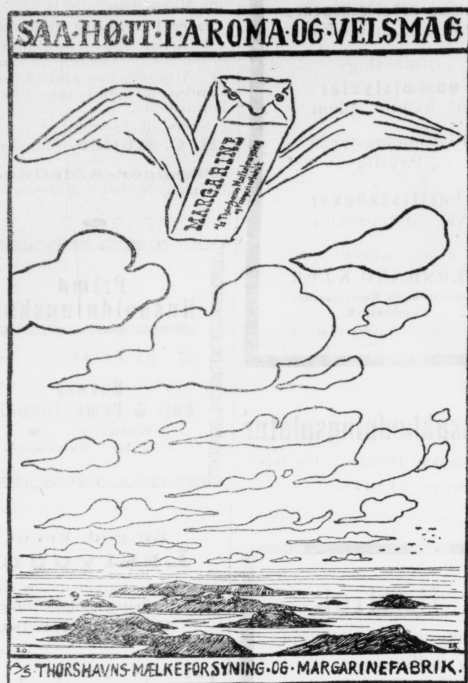

Sækketvistlærred 48 Øre

Et Parti svært, ubleget realiseres mindst 20 m. samme Kvalitet 125 cm. bred 96 Øre pr. m. Ubl. Skjorter 200 Øre i lille og middel Størrelse, stor 225 Øre, svære uldne Herresokker 100 Øre, svært ubl. Flonel 70 cm. bred 65 Øre pr. m. Viskestykker 36 Øre. Vaffelhaandklæder 48 Øre, kulørte Lommeterklæder 45×45 cm. 325 Øre pr. Dus.

Fuld Tilfredshed eller Pengene tilbage. Forlang illustreret Katalog. **SÆKKELAGERET**, Sct. Annæ Plads 10. København K.

ÍS VIRKI

keypir góðar, fersksaltaðar lippur — lippurnar mega í salt skjótast mögulegt. — Þrisurinn liggur um 50 oyr. kg.

ÍS VIRKI

Hvør vinnandi maður
Hvør vinnandi kvinna
minst ein lut í
Sjóvinnulánsgrunninum.

Han var bange for at slaa, bange for at myrde, bange for Kniven som han saa i min Haand, bange for mig der sprang paa ham som et Vildt, bange for mine Øjne der borede sig ind i hans.

Vi saa kun paa hinanden med den yderste Spids af vore Blikke, og han stod i sin Stilling med Bøssekolben hævet da jeg sprang ned.

Redselen havde grebet hans Hjerterne mod et hvidglødende Greb — knugede den — masede den, for han var saa ung — maaske for første Gang i den forreste Grav. Han stod mig i Vejen, og jeg saa kun ham før jeg brød sammen.

Med en Skulder, knust af hans Bøssekolbe.

Hans Øjne var et opskremit Dyr, Øjne, der stod et Skrig i hvert af dem, og de sprang ind i min Hjerne, og brændte sig fast der.

De sidder der som et Stykke glødende Kul, og de vil sidde der — altid. Og jeg ved hvorfor.

Han knuste min Skulder, men i samme Øjeblik blev hans Hoved maset af min Sidsmand. Hans sidste Blik, og hans sidste Tanke sidder i min Hjerne — altid.

Min Sidsmand sagde til mig paa Forbindelsepladsen: Jeg har høvent dig Kammerat — jeg splintrede Skul-

den paa ham — men jeg følte ingen Glæde ved at erfare det.

Min Fjende var jo kun en ung Dreng, som aldrig har gjort mig noget ondt. Han knuste min Skulder, men det var kun ved en Tilfældighed.

Han var hurtigere end jeg, men længe senere end min Sidsmand. Min Sidsmand som høvent mig, og følte Tilfredshed derved. Hvorfor?

Er han min Ven? Vilde han gøre mig en Tjeneste? Holdt han af mig? Følte han sig krænkert? Intet — absolut intet — han var min Sidsmand, og gjorde sin Pligt som min Sidsmand. Han slog bare ihjel, ikke Spør andet.

Jeg har set mange Slags Øjne. Jeg har set aaralæde i ungdommelig Bøgestring, og andre som var blændede af Sorg og Taarer. Nogle sprængte Had — mistroende gulgrønt Had, der skød frem som Ildstraaler og brændte hvor de traf.

Og jeg har set Øjne, brystne og livløse, uden Afglans af en Sjæl, og Øjne der vaandede sig og skreg mod Himlen efter Børløse. De Øjne har jeg set Tusinder af, og Øjne, kolde og haarde som Diamanter — hos Lægerne.

Øjne som i et Blik vurderede et Saar eller sønderflængede Legemer,

PH SKIPAFELAGIÐ FØROYA
TØRSHAVN
TELF.: 171 & 200 — TELEGR.: SKIPAFELAGIÐ

Allir rættir Føroyingar
taka bert vørur og ferðast einans við forum skipafelagsins.
P/f.
Skipafelagið Føroyar.

Husholdningsskolen.
2 Maaneders Kursus begynder 15. September.

EPSOM-BRAND
TUBBAKKIÐ
EN GROS & DETAIL
N. A. EIDESGAARD

Skjorter
svære, ublegede, realiseres á
200 Øre
stor Størrelse 225 Øre
Et Parti svært Twist-
Lærred
48 Øre
mindste Forsendelse 10 Kr.

Sækkelageret,
St. Annæ Plads 10.
København K.

P/f FISKAVIRKI SYÐRUGØTU
tekur móti fiski til turk-
ingar. Tann, sum vil vissa
sær pláss, eigur at siga
frá í góðari tíð.
Telefon 6.

SHELL

BENZIN ER BEDST

„Ísvirki“
er fiskimannsins, veiðarans,
allir veiðimenn styðja ti
„Ísvirki“!

„Ísvirki“ selur um heystið og háveturin og kann tí geva besta pris fyri kalva, býsu, allan flattisk og rundfisk.

„Ísvirki“ hevur besta agnið og ísín.
„Ísvirki“ tekur lut í agn- og ísútreiðslunum til veiðarar til „Ísvirki“, tá ísurin og agnið eru keypt úr virkinum.

„Ísvirki“ hevur egnan fiskasavnubát, fær sín egnu fiskaútlutningsbát.

Fiskisavnubáturin fær nú maskinu innsetta og verður liðugur um eina vikur. Peningurin til fiskaútlutningsbátin er jattaður.

Báturin skal í gerð og verður vónandi liðugur til heystar ella veturs.

Føroyingar eiga at styðja „Ísvirki“, ið ikki bert kann koma at hava almiklan týðning fyri prisin á heimafiskinum, men sum longu hevur haft, og sum í framtíðini vil hava hin størsta týðning fyri sluppfiskiskapin við altíð at kunna útgera fiskiflotan við allarbesta agnið, ið fáast kann.

Ongantíð ís- og sildatrot hereftir, sigur hundradir av túsumundum fyri Føroyar um árið.

„Ísvirki“.

Givið út af socialdemokratiskum felegum.
Bladstýrari: M. S. Viðstein.
Prentsmiðja »Føroya Social-Demokrater, Tórshavn.

skulde jeg tænke selvstændigt, handle selvstændigt, og selv bær: Ansæret for hvad jeg foretog mig.

Otte talte jeg med Søster Maria om det, men da smilte hun.

Søster Maria kunde ikke le, for Krigen havde ødt hendes Latter, men hendes Smil var Lægedom for os. Vi drak det med vore Øjne, for hun smilte med hele sit store uendelige rige Hjerter.

Og hendes Fingre som var lange og bløde, strøg hen over mit Haar. Saadan tænker jeg mig en Engels Vinger, bløde som et Dun, som et sovende Barns Aandedræt, som en Mors Haand.

En Mors Haand er blød — jeg ved det, skønt jeg aldrig har kendt min Mor. Hun døde for at give mig Livet — og jeg elskede hende, længtes efter hende — altid. Derfor blev Søster Maria min Mor.

Hun vuggede min Sjæl i sine Arme. Uden Ord, men jeg forstod hendes Smil, hendes Øjne og hendes Hænder.

Naar jeg tænkte paa min Fremtid, saa tænkte jeg ofte paa at forsøge mig Morfin eller Opium. Det var dumt af mig — skulde jeg forære Døden det Legeme som jeg i første Aar havde, kæmpet med ham om?

Naar jeg talte til Søster Maria om

det, saa smilte hun: Hvorfor skulde De ikke kunne leve et langt og lykkeligt Liv, Semper? De kan slet ikke gaa under. De er langt stærkere end De selv tror. De vil ikke alene kunne holde Dem selv oppe, De kan vinde frem!

Saa skammede jeg mig over mig selv, og jeg fik igen Tillid til mine Kræfter. For hun vilde det. Som en Læge, der leder Blod fra et Legeme til et andet, saadan ledede hun Livskraft fra sin egen Sjæl over i min.

Jeg troede hende, for hun var Søster Maria, min lille kærlige Mor.

Jeg var vilde endnu, som hun gik fra Seng til Seng. Hun spurgte ikke, hun saa. Otte kaldte jeg paa hende, jeg bad om et eller andet ligegyldigt, kun for at se hendes Smil, føle hendes kolde Fingre stryge Haaret fra min Pande.

Jeg følte det som Kys — som helte Kys fra kyske Læber.

Men jeg vil skrive om mig selv.

Det er saa svært, for de mange Øjne staar mellem mig og Papiret. De raaber til mig med smaa blotte Ord, og drejer mine Tanker bort for mig.

(Fortsættes).